Ἀληθινὲς ἱστορίες

ΤΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΗΤΑΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟ

Ἄκουγε στὸ ὄνομα Ρουμπίνη. Καὶ πραγματικὰ ἦτανε ἕνα κομμάτι μάλαμα. Οἱ ἄλλες της χάρες ἀφοροῦν ἐμένα.

Τὴ συνάντησα γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σπίτι τοῦ στρατηγοῦ τοῦ θείου μου, κι' ἐπειδὴ τόχω στὸ αἷμα μου νὰ κυνηγάω τὶς γυναίκες, οἰκογενειακό μας ἐλλάττωμα θλέπετε, τὴ διπλάρωσα.

Αὐστηρὸν ἀρχῶν ἡ Ρουμπίνη μ' ἀγριοκύτταξε. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶχα τίτλους γόη. Εἶχα κυριολεκτικὰ σπάσει τὸ φράγμα τοῦ ἤχου στὸν ἔρωτα καί, τὸ σπουδαιότερο, ἤμουνα φτιστὸς ὁ παππούλης μου. Στὰ ἑβδομήντα του κυνηγῶντας μιὰ κοπέλλα καὶ δῶ τὴν ἔχει, ἐκεῖ τὴν ἔχει ἔσκασε. Εἶχε πέσει ἠρωϊκῶς στὸ πεδίον τῆς μάχης γιὰ τὴ διαιώνιση τοῦ εἴδους μας. Θεός σχωρέστον.

Πού λέτε λοιπόν: Μὲ τὰ γλυκόλογα, μὲ τὶς ὑποσχέσεις, μὲ τὰ χαμόγελα, ὅλα πήγανε καλά. Καὶ γώ ἤμουνα καλλίτερα, κι' ἡ Ρουμπίνη χαρούμενη.

Ἤτανε καὶ ἀθλήτρια. Καὶ κάτι ἄλλο: Ἀγαποῦσε τρομερά, τὰ ταξείδια.

Καὶ ποιὸς δὲν ἀγαπάει τὰ ταξείδια, ἐκτὸς ἀπὸ ἐμένα. Δηλαδὴ μ' ἀρέσανε, ἀλλὰ ἔφτεγε ὁ παππούλης μου καὶ τὸ ... κούνημα.

Εἴ! εἰ εἰ εἰχα χάσει εὐκαιρίες ἀπὸ τὸ κουσοῦρι μου αὐτό!!

Μὲ τὸ παραμικρὸ ζαλιζόμουνα, ἀνακατευόμουνα, ἀναστατωνόμουνα καὶ στὸ τέλος δὲν θάσταγα...λερωνόμουνα.

Γιὰ σκεφθεῖτε ἕνα γόη σὲ χάλια!!! Καὶ τὶ δὲν εἶχα μεταχειριστεῖ, καὶ τὶ δὲν εἶχα κάνει!!

Ἀπὸ χαπάκια σὲ ξόρκια, ἀπὸ ξόρκια σὲ θότανα, ἀπὸ θότανα σὲ πρακτικοὺς καὶ ἀπὸ πρακτικοὺς σὲ ἐπιστήμονες.

—Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ περάση παιδί μου, μοῦπε ἕνας. Ἄδικα ξοδεύεσαι. Εἶναι κληρονομικό.

Ὁ παππούλης, στὴ μόδα, ὅλο ὁ παππούλης!

Καὶ τὸ πῆρα ἀπόφασι. Ἂν ἤθελα νάμουνα κύριος, ταξείδια γιόκ.

Ἡ Ρουμπίνη ὅμως δὲν τόξερε καὶ δὲν τόχε πάρει ἀπόφασι, ἐγὼ ντρεπόμουνα νὰ τῆς τὸ πῶ κι' ὁ κόμπος ἔφτασε στὸ χτένι.

Βαρέθηκε τοὺς ρωμαντικοὺς περιπάτους. Κάθε τόσο σταμάταγε, τάχα ὅτι ἤτανε κουρασμένη—ἐμένα τὸ μυαλὸ μου εἶχε στερέψει κι' ἔλεγα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια— καὶ κατάλαβα ὅτι ἤταν ἀμὰν γιὰ ρόδα, ἄς ἤτανε κι' ἀπὸ μπατίνι!!

Κομμάτι μάλαμα ὅμως ἡ Ρουμπίνη, πάντοτε τὴν κατάφερνα.

Ἀπὸ δικαιολογίες; Ἕνα σωρό: Ὅτι δῆθεν θὰ μᾶς δοῦνε καὶ θὰ τὸ ποῦνε, ὅτι δὲν κυττᾶς πόσα δυστυχήματα γίνονται, ὅτι, ὅτι, ὅτι, καὶ τάχαβε, ἤ, μᾶλλον, ἔκανε ὅτι τάχαβε.

Ὁ κλέφτης ὅμως καὶ ὁ ψεύτης τὸν πρῶτο χρόνο χαίρεται. Καὶ ἐγὼ τὸν πρῶτο τὸν ὑπερχάρηκα.

Στὸ δεύτερο ὅμως ὁ στρατηγὸς ἀρώστησε θαρειὰ καὶ τὸν πήγανε ἐπειγόντως στὴν Ἀθήνα.

Στὴ ἑβδομάδα πάνω ἦρθε ἕνα κατεπείγον τηλεγράφημα. «Ἐλθὲ ταχέως κατάστασις σοβαρά».

Τὸ ἀνήγγειλα στὴ Ρουμπίνη κι' αὐτὴ ἀντὶ νὰ λυπηθῆ εἶπε:

—Δόξασι ὁ Θεός. Ἀμὰν θὰ μποῦμε σὲ κινούμενο!

Εἶχε χαρεῖ περισσότερο πού θὰ πηγαίναμε ταξείδι. Γιὰ τὸ θεῖο δὲν τῆς κάηκε καρφί. Μωρὲ τρόπος!

Παρὰ τὴν εὐστροφία μου, παρὰ τὰ λόγια μου δὲν κατάφερα νὰ τὴν μεταπείσω. Θὰ πηγαίναμε μαζύ. Ὁ Θεός θοηθός.

Διάλεξα τὸ ὠτομοτρὶς σὰν ποιὸ σίγουρο καὶ σταθερό. Ὁ φίλος μου ὁ Ντίνος μοῦδωσε θέσεις στὴ «φορά» καὶ ξεκινήσαμε.

Ἂν φανερωνότανε τὸ χάλι μου, τόξερα: θὰ τὴν ἔχανα. Καὶ νὰ δῆς: εἶχα ἀρχίσει νὰ τὴν ἀγαπάω.

Μέχρι τὰ Μποζαΐτικα πηγαίναμε καλά. Μίλαγα κι' ὅλας. Στὸ Ρίον ἄρχισα νὰ ζεσταίνουμαι. Στὸν Ἄϊ Βασίλη ὕδρωσα. Στ' Ἀραχωβίτικα μοῦρθανε σάλια. Στὸν Ψαθόπυργο τὰ κατάπια. Καί, στοῦ Λαμπίρη, μπέρδευα τὰ λόγια μου.

Ἡ Ρουμπίνη πού μὲ κράταγε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ρέμβαζε κάτι κατάλαβε καὶ μὲ ρώτησε:

—Δὲν πιστεύω νὰ σὲ πείραξε τὸ τραῖνο χρυσὲ μου, δὲν τὸ φαντάζομαι;

Μὲ μιὰ προσπάθεια μισόκλεισα τὰ μάτια μου καὶ τέντωσα πλαγιαστὰ τὸ στόμα μου, σὰν χαμόγελο, καὶ ἀπήντησα.

—Ποιὸν ἐμένα, πῶς σοῦρθε χρυσή μου; (καὶ ἀπὸ μέσα μου: τώρα θὰ δῆς ξευτίλισμα!).

Εἶχα θάλλει ὅμως ὅλο μου τὸ ἐπιβάλλον καὶ ἴσως τὰ κατάφερνα, ἂν ἕνας μπούλης διαολῆς, πού καθότανε ἀπέναντί μας καὶ γύριζε σὰν τὴ σβούρα, δὲν ἔβγαζε τὰ νιανιά του γιὰ νὰ φάη.

Στὴ θέα τους μοῦρθε ἡ πρώτη ἀναγούλα. Στὴ πρώτη κουταλιὰ μ' ἔπνιξε ἕνας κόμπος καί, στὴ δεύτερη, μοῦρθε στὸ στόμα ὅ,τι εἶχα φάει τὸ περασμένο εἰκοστετράωρο.

Πρόλαβα καὶ τράβηξα τὴ σακκούλα τῆς μισῆς ὀκᾶς καὶ τὴ γιόμισα.

Ἡ Ρουμπίνη ξεκαρδίστηκε. Μωρὲ φιλότιμο!

Σηκώθηκα, μουτρωμένος, καὶ πῆγα στὴ τουαλέττα. Ἄνοιξα τέντα τὸ παράθυρο, ἔβγαλα ἔξω τὸ κεφάλι μου καὶ πέταξα κάνα δυὸ ρουκέττες ἀκόμη.

Καί, ὅτι συνερχόμουνα, ὅτι ἡσύχαζα, καθισμένος στὴν πολυθρόνα τοῦ καμπινέ, μισάνοιξε ἡ πόρτα, κι' ἕνα χέρι μοῦ ἐξεσφενδόνισε μιὰ σακκούλα κάργα ἀπὸ τὰ ἴδια.

—Φλάτς! Καὶ μὲ πῆρε στὸ κούτελο.

Ὦ πῶ πῶ πῶ τὶ λαχτάρα, μοῦ θούλωσε τὰ μάτια. Ὦ πῶ πῶ πῶ τὶ κακό! Κατέθηκαν τὰ ζουμιὰ στὴ μύτη καὶ στὰ μάγουλα. Ἄ πά πά πά τὴ θρῶμα πέρασαν ἀπὸ τὸ στόμα μου. Ὤχ, ὤχ, ὤχ, Παναγίτσα μου σουρώσανε στ' ἀνοιχτὸ μου πουκάμισο καὶ μπήκανε στὸ λεμὸ μου καὶ ὦ, πῶ, πῶ, πά, πά, δὲν ἄντεξα ἄλλο. Ἄρχισε τὸ ξερνατιὸ τούτη τὴ φορὰ ἀπὸ ὅλες τὶς πάντες.

Μόλις πρόφτασα ν' ἀνοίξω τὸ καπάκι γιὰ νὰ φύγουν τὰ μισὰ καὶ ξανακάθησα.

Καί, ἐξουθενομένος, ξεπνεομένος, καὶ ἀνήμπορος γιὰ κάθε τί, ἄρχισα νὰ βουλιάζω, νὰ βουλιάζω, νὰ βουλιάζω μέχρι πού σφήνωσα!

Μ' ἀκούσανε στὸ θαγόνι καὶ μαζευτήκανε.

Κι' ἀντὶ νὰ βοηθήσουνε, ἀρχίσανε τὰ γέλοια, οἱ γελοῖοι, κι' ἡ Ρουμπίνη περσότερο ἀπ' ὅλους.

Τὴν εἶχα χάσει ὁριστικά.

Στὸν ἄλλο σταθμὸ κατέθηκα ἡ μὲ κατεβάσανε καὶ κατ' εὐθεῖαν στὸ πλυντήριο.

Πῆρα τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ μὲ τὸ πόδι, μόνος θέβαια, καὶ ἀκόμη ἔρχομαι. Ἀλλὰ εὐδιάθετος καὶ γελαστός. Κάποια Ρουμπίνη θὰ θρεθῆ νὰ μοῦ μοιάζει. Κάποια, δὲν μπορεῖ!

Κ. ΒΡΗΣ

Μικρὰ νέα

Οἱ βιτρίνες τῶν καταστημάτων καταστόλιστες καὶ προκλητικὲς περιμένουν νὰ καθροχθίσουν τὸ δῶρον τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν.

—Καὶ οἱ ἀπαιτήσεις καὶ οἱ ἀνάγκες εἶναι τόσες πολλὲς πού τὸ ταλαίπωρο δῶρο δὲν θὰ προφθάση καλά, καλὰ νὰ ζεστάνη στὶς τσέπες.

—Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ πρῶτα καροτσάκια μὲ τὰ δωράκια ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους καὶ προκαλοῦν τοὺς πιτσιρίκους.

—Πολλὲς οἰκοδομὲς κτίζονται, πολλὰ σπίτια ἐξωραΐζονται, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Πατρέως καὶ Κανακάρη ἐπιμένει νὰ διατηρῆ τὰ ἀδιόρθωτα χάλια του.

—Τὸ σημειώνομεν ἰδιαιτέρως διότι πρὸ καιροῦ ἕνα μεγάλο κομμάτι μαρκίζας ἔπεσεν εἰς τὸ πεζοδρόμιον καὶ παρ' λίγον ν' ἀφίση στὸν τόπο ἕνα ἀθῶο διαβάτη.

—Ἐπειδὴ δὲ στὸ ἰσόγειό του στεγάζεται ἕνα Πρακτορεῖον ὑπεραστικῶν γραμμῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ κίνησις καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἶναι μεγάλη.

—Πιστεύομεν ὅτι τὸ δεύτερον κομμάτι ὀπωσδήποτε κάποιον θὰ πάρη στὸ κεφάλι.

—Οἱ διευθύνοντες τὸ Πρακτορεῖον τί λένε γι' αὐτό;

—Μέχρι νὰ δοῦμε τὰ ὑπερωκεάνεια νὰ προσεγγίζουν στὸ νέο κρηπίδωμα τοῦ ὁποίου οἱ ἐργασίες συνεχίζονται, ἀσφαλῶς θὰ περάση καιρός.

—Μέχρι τότε ὅμως κάτι θάπρεπε νὰ γίνη εἰς τὸν χῶρον ὅπου σήμερον ἀποθιβάζονται οἱ ταξιδιῶτες.

—Τοὐλάχιστον λίγο περισσότερον φῶς, ὅταν τὰ ὑπερωκεάνεια καταπλέουν τὰς θραδυνὰς ὥρας.

—Συγκρίνατε τὸν ὀποτυπῶδη φωτισμὸν τοῦ γαλλικοῦ μόλου μὲ τὴν λαμπρότητα τοῦ ὑπερωκεανείου καὶ θὰ αἰσθανθῆτε τὴν ἀπαγοήτευση καὶ τὴν πρώτη ἐντύπωση πού πέρνει ὁ ἀφικνούμενος ξένος.

—Πόσο ἀπαγοήτευσε καὶ ἐστενοχώρησε τοὺς Πατρινοὺς φιλάθλους ἡ ἥττα τῆς Παναχαϊκῆς καταδεικνύεται ἀπὸ τὶς καθημερινῶς εἰς τὸν ἐντόπιον τύπον δημοσιεύσεις ἐπιστολῶν ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ σωματείου καὶ τῆς ΕΠΣΠ.

—Ἔδειξε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο. Ὅτι τὸ ποδόσφαιρο ἄρχισε νὰ συγκινῆ καὶ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι πρὶν λίνο καιρὸ οὔτε νὰ τὸ ἀκούσουν δὲν ἤθελαν.

—Σκεφθῆτε τὶ ἔχει νὰ γίνη ἂν ποτὲ ἀποκτήσουμε ὁμάδα ἐπαξία μιᾶς πόλεως ἑκατὸν χιλιάδων κατοίκων.

—Οἱ κ. κ. Πρόεδροι, ἀντιπρόεδροι καὶ σύμβουλοι τῶν σωματείων καὶ τῆς ΕΠΣΠ ἂς κάνουν μιὰ προσπάθεια καὶ δέν θὰ χάσουν.

—Ἐὰν τὸ τμῆμα Τροχαίας ἐπέμενεν ὀλίγον καὶ συνέχιζε τὶς προσπάθειές του, ὅπως πρὸ καιροῦ, ἴσως οἱ πεζοὶ μάθαιναν νὰ περιπατοῦν στὰ πεζοδρόμια καὶ νὰ προσέχουν ὅταν διασχίζουν μιὰ λεωφόρο.

—Βέβαια εἶναι δύσκολο νὰ ἀλλάξη ἡ νοοτροπία ἑνὸς ὁλοκλήρου πληθυσμοῦ.

—Καὶ ὅμως πρέπει νὰ γίνη γιὰ τὸ ἴδιο του τὸ συμφέρον, τοὐλάχιστον στοὺς κεντρικοὺς δρόμους.

Ἀπάντησις εἰς τεθὲν ἐρώτημα

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

Κύριε Διευθυντά,

Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ φιλοξενήσετε εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος σας ὡρισμένας ἀπόψεις μου σχετικῶς μὲ τὰ δημοσιεύματα εἰς τοπικὴν ἐφημερίδα πού ἀφοροῦν τὰς συναυλίας πού δίδει ἡ Φιλαρμονικὴ Ἑταιρία «πρὸ κενῶν καθισμάτων».

Παρ' ὅλον ὅτι ἐπέρασαν εἴκοσι περίπου ἡμέρες ἀπὸ τὴν τελευταίαν δημοσίευσιν αἱ συζητήσεις συνεχίζονται ἔξω ἀπὸ τὸν δημοσιογραφικὸν τομέα, μὲ τὸν αὐτὸν πάντα ρυθμόν.

Αἱ περισσότεραι δημοσιευθεῖσαι ἀπόψεις, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἦσαν ἄστοχοι καὶ παρεξέκλιναν τῆς κεντρικῆς ἰδέας τοῦ σχολίου πού ἐτέθη ἀπὸ τὸν ἀρθογράφον σχολιαστὴν εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐφημερίδα τὴν 18 Νοεμβρίου ἐ.ἔ. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι ἐκεῖνο πού τονίζει ὁ σχολιαστὴς εἶναι νὰ ἀναζητηθοῦν τὰ ἐλατήρια καὶ νὰ καταλογισθοῦν εὐθῦναι εἰς τοὺς ὑπαιτίους τῆς οἰκτρᾶς αὐτῆς καταστάσεως.

Θὰ ματαιοπονήση ὅμως κανεὶς ἀναζητῶντας τὶς αἰτίες, χωρὶς κανένα θετικὸ ἀποτέλεσμα. Γιατὶ τὸ γεγονὸς εἶναι πασίδηλον πὼς τὰ ἐλατήρια εἶναι πολὺ βαθύτερα, ἀπ' ὅσο φαινομενικὰ φαίνονται.

Φωνὲς διαμαρτυρίας ἀκούονται ἀπ' ὅλες τὶς κατευθύνσεις γιὰ τὴν πτῶση τοῦ πνευματικοῦ ἠθικοῦ ἐπιπέδου πρὸς κάθε σοβαρὰν ἐκδήλωσιν καὶ ἀνάπτυξιν. Ποιὰ ἀνωτέρα πνευματικὴ προσπάθεια σήμερα θρίσκει τὴν δικαίωσίν της; Γιατὶ τάχα εἰς τὴν μουσικὴν νὰ γίνη ἐξαίρεσις ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς;

Ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ πελωρίου αὐτοῦ θέματος χρήζει ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ θὰ πρέπει νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν οἱ ἁρμόδιοι. Ἡ μουσικὴ ἐκπαίδευσις πρέπει νὰ εἶναι ἐπαγωγικὴ στὴν γενικώτερη πνευματικὴ δραστηριότητα τῆς κοινωνίας καὶ ὅταν ἡ στάθμη τῆς πνευματικῆς καλλιεργείας ἀνυψωθῆ κατὰ προσέγγισιν εἰς τὸ σύνολον, τότε ἀσφαλῶς καὶ ἡ μουσικὴ ὄπως καὶ κάθε καλὴ τέχνη, θὰ γίνουν, ὄχι ἁπλῶς σεβασταί, ἀλλὰ μία ἀναγκαία ἀνάγκη.

Τώρα ἔρχομαι σὲ ἄλλο θέμα πού ἀς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ τονίσω ὅτι κακῶς ἐθίγει εἰς τὴν ὀληναύτην συζήτησιν, γιατὶ εἶναι τελείως διαφοροετικὸ θέμα. Μιὰ ὅμως καὶ ἐθίγει θὰ πῶ δυὸ λόγια: Πρόκειται γιὰ τοὺς «μουσικοκριτικούς». Φυσικὰ ὑπάρχουν καὶ ἐλάχισται ἐξαιρέσεις. Καὶ γιὰ νὰ ἀποφύγω κάθε παρεξήγηση ὀφείλω νὰ διευκρινίσω ὅτι ἀφορᾶ ἐκείνους πού κάνουν κριτικὴ καὶ ὄχι σχόλιο. Δυστυχῶς οἱ ψευτοκριτικοὶ παρουσιάζονται ἐν ἀφθονίᾳ, εἴτε προσυπογράφοντες μὲ τὰ ἀρχικὰ των στοιχεῖα, εἴτε καλυπτόμενοι πίσω ἀπὸ ψευδώνυμα, ἀκόμα καὶ μὲ τὸ ὄνομα ὁλογράφως καὶ μάλιστα μερικοὶ ἐξ αὐτῶν νὰ τὸ πλαισιώνουν καὶ μὲ μεγάλους τίτλους, σὰν νὰ θέλουν νὰ καλύψουν τὸ μικρὸ τους ἀνάστημα πίσω ἀπ' αὐτούς.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἔχω νὰ πῶ ὅτι ἡ μουσικὴ κριτικὴ προϋποθέτει εὐρεῖα μουσικὴ μόρφωση καὶ μεγάλη εὐθυκρισία γιὰ νὰ μπορέση κανεὶς νὰ ἐμβαθύνη εἰς τὴν μουσικὴν προσωπικότητα πού ἑρμηνεύει ὁ ἑκάστοτε ἐκτελεστής. Κανένας γνήσιος καλλιτέχνης πού σέβεται τὸν ἑαυτόν του δὲν προδίδει γιὰ σκοπιμότητα τὴν τέχνη του, γιατὶ ἔχει βαθειὰ τὴ συναίσθηση τῆς εὐθύνης προκειμένου γιὰ κριτική. Καὶ ἐὰν θὰ πρέπει νὰ ὑψώσουν τὴ φωνὴ εἰλικρινὰ, τότε θὰ ἔχη γενικώτερο ἀντίκτυπο. Θὰ δημιουργηθῆ μεγάλος σάλος πού θὰ πρέπει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἔχη τὸ ἑκ θεμελίων ψκρέμισμα τῶν διαφόρων μουσικῶν Ἱδρυμάτων καὶ τὴν ἐκ νέου ἐπανίδρυσίν των ἐπὶ τῇ βάσει ὑγιεῖων στοιχείων πού θὰ ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν ἀποστολὴν των καὶ μετὰ, ὅλα τὰ ἄλλα, πού θὰ ἀπαιτηθοῦν καὶ πού εἶναι ἀπόρροια τῆς πρώτης κακοδαιμονίας καὶ πού θὰ εἶναι εὔκολο νὰ ὑπερπηδηθοῦν. Γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους, πού δυστυχῶς ἀδυνατοῦμε νὰ ἐκθέσουμε, ἀποφεύγουν οἱ εἰδικοὶ νὰ δίδουν τὸ παρὸν εἰς τὰς φαιδρὰς καὶ μὲ ἔλλειψιν σοβαρότητος ἐκδηλώσεις πού τιτλοφοροῦνται «μουσικοκριτικοί».

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενείαν μὲ μεγάλην ἐκτίμησιν

ΜΑΡΙΑ ΚΟΡΝΗΛΑΚΗ

ο Π ο

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

Νίκου Καράμπελα: «Μοραΐτικη Ποιητικὴ Ἀνθολογία» (1708—1958) τοῦ κ. Ν. Παπαδημητρίου

Τὶς μέρες αὐτὲς κυκλοφορεῖ ἕνα καινούργιο βιβλίο τοῦ γνωστοῦ διανουμένου καὶ λογοτέχνη τῆς Καλαμάτας κ. Νίκου Καράμπελα μὲ πλακατὸ πνευματικὸ ἐνδιαφέρον. Πρόκειται γιὰ τὴ «Μοραΐτικη Ποιητικὴ Ἀνθολογία» (1708—1958), ἔναν ὀγκωδέστατο καὶ καλαίσθητο τόμο ἀπὸ 500 μεγάλες σελίδες τῶν ἐκδόσεων «Νέστωρ» τῆς Μεσσηνιακῆς πρωτευούσης.

Ὁ κ. Καράμπελας εἶνε κεῖνος πού ἔχει ἐκδόσει τὴν «Ἀνθολογία Μεσσηνίων Ποιητῶν» (1798—1955) καὶ τὴ «Μοραΐτικη Πεζογραφία» (1821—1956), δυὸ πολύτιμα ἔργα γιὰ τὴ μελέτη τῆς Πελοποννησιακῆς λογοτεχνίας. Σήμερα μὲ τὴ «Μοραΐτικη Ποιητικὴ Ἀνθολογία» συμπληρώνει τὴν προσφορὰ του στὸν πνευματικὸ Μοριά, μιὰ προσφορὰ πού τιμάει πρῶτα τὸν ἴδιο καὶ δίδει ἐπίσης μιὰ κατατοπιστικὴ εἰκόνα τῶν ἐπιτευγμάτων τῶν ποιητῶν τῆς περιφερείας μας.

Τὸ ποιητικὸ βιβλίο τοῦ Καλαμαριανοῦ ἀνθολόγου προλογίζει ὁ γνωστὸς λογοτέχνης κ. Γιάννης Σφακιανάκης, ποὺ μὲ ἀδρὲς γραμμὲς κατατοπίζει τὸν ἀναγνώστη πάνου σὲ γενικὰ θέματα τῆς Μοραΐτικης πνευματικότητας. Ὁ κ. Καράμπελας ἀνθολογεῖ 100 Πελοποννήσιους ποιητὲς, παλιοὺς καὶ νέους, γνωστοὺς καὶ λίγο πολὺ ἄγνωστους στὸ πλατύτερο κοινό, ἐνῶ παράλληλα σὲ ἰδιαίτερο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του γίνεται καὶ ἀνθολόγηση δημοτικῶν τραγουδιῶν τοῦ Μοριᾶ παρμένων ἀπὸ γνωστὲς καὶ ἀνέκδοτες ἰδιωτικὲς συλλογές. Ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε ὅτι ἀπ' τὸ νομὸ μας καὶ τὶς κοντινὲς μας περιφέρειες, ἐκτὸς ἀπ' τοὺς πεθαμένους, τοὺς παλιοὺς, καὶ τοὺς γνωστούς, ἀνθολογοῦνται κατὰ ἀλφαβητικὴ σειρὰ καὶ οἱ Γιάννης Ἀνδρικόπουλος, Δημ. Ἀποστολόπουλος, Στάθης Δάγλαρης, Τάκης Δόξας, Δημοσθ. Ζαδὲς, Ἀλέκος Κάζογλης, Ἰωάννης Κουτσοχέρας, Νίκος Παπαδημητρίου; Σάκης Ρετσινᾶς, Τάκης Σινόπουλος, Ἀριστος Σταθόπουλος, Νίκος Τσούρας, Τάκης Χατζηαθανασίου καὶ Π. Α. Χρονόπουλος.

Ἀπ' τὸ πρῶτο φυλλομέτρημα τοῦ βιβλίου, διαπιστώνει κανεὶς τὴν πολύμοχθη καὶ συστηματικὴ δουλειὰ τοῦ κ. Καράμπελα, πού μαζὶ μὲ τ' ἄλλα ἀποδεικνύεται κι' ἕνας ἄριστος ἀνθολόγος. Βιογραφικὰ σημειώματα, βιβλιογραφίες καὶ ἐπιλογὴ ποιημάτων εἶναι καμωμένα μὲ ὑπευθυνότητα καὶ μὲ συναίσθηση τοῦ χρέους τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου γιὰ ἕνα τέτοιο ἔργο. Ἡ «Μοραΐτικη Ποιητικὴ Ἀνθολογία» εἶναι ἕνα ἔργο πού μπαίνει δικαιωματικὰ στὴν πνευματικὴ ἱστορία τοῦ Μοριᾶ.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ο □ ο

Εὔθυμα

ΠΑΝΤΡΕΦΤΗΚΕΣ λοιπόν; Συγχαρητήρια. Καὶ πῶς σοῦ φαίνεται ἡ παντρειά;

—Νὰ σοῦ πῶ ἀγαπητέ μου, ὅπως ὅλες οἱ δουλειές. Τὸ πᾶν εἶναι ζήτημα προϊσταμένου.

ΚΑΠΟΙΟΣ πλησιάζει ἕνα νεαρὸ πού καπνίζει καὶ τοῦ κάνει μαλακὰ τὴν παρατήρηση.

—Τόσο μικρὸς καὶ καπνίζεις;

—Ὁ παππούς μου, λέει ὁ νεαρὸς μὲ ὕφος ἀγριωπό, ἔζησε 98 χρόνια.

—Κάπνιζε ἀπὸ μικρός;

—Ὄχι, ἀλλὰ δὲν ἀνακατευόταν στὶς δουλιὲς τῶν ἄλλων.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἂν δὲν καθήσης φρόνιμα θὰ φωνάξω.

Ἐκεῖνος: Μὰ θὰ σὲ ἀκούσουν ὅλοι...

Ἐκείνη: Τότε ....πᾶμε πιὸ μακρυά!

ΠΕΖΟΤΗΞΣ

Δοξάσατε...

Χριστὸς γεννᾶται. Δοξάσατε...

Τὸ Θεῖον βρέφος, ἐνσαρκώνει τὸν λόγον τοῦ Κυρίου. Μεσ' τὴν ὑγρὴ σπηλιά, στὴν ταπεινὴ φάτνη τῶν ἀλόγων, ἀρχίζει ἡ ἀναγέννησι τοῦ κόσμου καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ Σωτῆρος, μ' ἕνα ἀπίθανο θεῖο παράδειγμα. Ὁ Βασιλεὺς τῶν ὅλων, ἀρχίζει τὸ ἐπίγειο πέρασμά Του, συμμεριζόμενος τοῦ φτωχοῦ τὰ συναισθήματα. Ἁπλᾶ, ταπεινά, ἀπέριτα....

Κι' ὕστερα, μιὰ περίοδος γιομάτη στερήσεις, περιφρόνησι, διωγμούς, φυλακίσεις καὶ σταυρικὸ θάνατο, μὰ παράλληλα, μιὰ ζωή, ἕνα μεγάλο ζωντανὸ παράδειγμα....

Τοὺς λίγους ἄρτους πού δὲν ἐπαρκοῦσαν γιὰ τοὺς Μαθητάς, τοὺς μοιράζεται στὴν ἔρημο μὲ τὶς χιλιάδες τῶν ἀκροατῶν τοῦ λόγου Του. Δὲν θέλησε ν' ἀφήση νηστικοὺς τοὺς.... συνανθρώπους Του γιὰ νὰ φάη Ἐκεῖνος. Αὐτὸ τὸ λίγο πού εἶχε, τὸ πρόσφερε στοὺς ἄλλους πού δέν εἶχαν....Μὰ ὁ Θεὸς τὸ εὐλόγησε κι' ἀντὶ γιὰ ἔλλειμμα, ἔμεινε καὶ περίσσευμα...

Μὴν τάχα σήμερα, δὲν ὑπάρχουν γύρω μας νηστικοί; Μήπως δὲν ζοῦν δίπλα μας τόσοι καὶ τόσοι φτωχοί, ξυπόλητοι, γυμνοί....

Ἂς καταδεχτοῦμε τοῦτες τὶς Ἅγιες Ἡμέρες νὰ τοὺς ρίξουμε μιὰ ματιά... Κι' ἄς τοὺς προσφέρουμε κάτι ἀπ' τὸ ὑστέρημά μας. Ἂς τοὺς βοηθήσουμε νὰ νοιώσουν πιότερο ἔντονα τὴ χαρὰ γιὰ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ.

Ἔτσι, θὰ νοιώσουμε κι' ἐμεῖς τὴν ἱκανοποίησι πὼς Ἐκεῖνος μᾶς ἀξίωσε νὰ μιμηθοῦμε τὸ παράδειγμά Του...

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες....

Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε...

ΦΩΤΕΙΝΟΣ

ο ⁂ ο

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΕΡΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΕΡΕΑ ΕΙΣ ΡΙΟΝ

Ἐλάβομεν τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν:

Κύριε Διευθυντά,

Κατόπιν τῆς γνωστῆς συμπεριφορᾶς ὁμάδος κατοίκων τοῦ Ρίου εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Πατρῶν, ὡς ἀνέγνωσα εἰς τὸν ἐγχώριον τύπον, διαφωνῶν, ὡς πρὸς τὴν στάσιν των ἀπὸ χριστιανικῆς πλευρᾶς παρακαλῶ ὅπως δημοσιεύσητε τὰ κάτωθι.

Εἶναι ἄξιονο ἀπορίας πῶς ἐτόλμησαν νὰ ὀργανώσουν οὕτοι τοιαύτην πράξιν ἔμπροσθεν τοῦ Μητροπολιτικοῦ μεγάρου ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ὁ ἐκλεκτὸς καὶ κατὰ πάντα ἄξιος ποιμενάρχης, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ πλήρης ἐμπιστοσύνη τοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος τῆς περιφερείας μας ἔχει ἐκδηλωθῆ σαφῶς, χωρὶς νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν των ἀρχὰς καὶ ἐξουσίαν καὶ ἐπὶ πλέον, πῶς δὲν κατέφευγον νομίμως καὶ ἀνθρωπιστικῶς διὰ τὴν τακτοποίησιν τοῦ ἐκκρεμοῦντος ζητήματός των.

Ἐκ τούτων ἀναντιρρήτως ἐξάγεται ὅτι, λόγοι ξένοι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ ζήτημα, ὡδήγησαν αὐτοὺς εἰς τὴν γνωστὴν ἐνέργειάν των καθόσον οὐδεὶς λόγος ἀπαιτεῖ διαμαρτυρίας κλπ ἔκτροπα εἰς τὴν σημερινὴν περίοδον ὅπου βασιλεύει δικαιοσύνη καὶ λειτουργοῦν οἱ νόμοι τοῦ Κράτους.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸν Ἱερέα ὡς ἐπληροφορήθην οἱ λόγοι καὶ τὰ ἐπιχειρήματά των ἀσταθοῦν διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν οὐδεμία κατηγορίαν τοῦ ἀποδίδουν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρόκειται περὶ πραγματικοῦ Λευΐτου μὲ πλεῖστα ὅσα πνευματικὰ χαρίσματα ἀνήκοντος εἰς τὴν Γ' κατηγορίαν καὶ οὐχὶ τὴν Δ' ὡς αὐτοὶ διατείνονται ψευδῶς.. Οἱ λόγοι δὲ οἱ τουριστικῆς φύσεως πού ἀναφέρουν οὐδεμίαν θέσιν ἔχουν εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ καθ' ὅσον μεταξὺ Τουρισμοῦ καὶ Ἐκκλησίας οὐδεμία σχέσις ὑπάρχει. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ὑπάρχη, λόγοι Τουριστικῆς ἀξιοπρεπείας ἐπιβάλλουν τὴν συντήρησιν, ἐπισκευὴν καὶ διακόσμησιν τοῦ ἐκεῖ Ναοῦ των καὶ ὄχι ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἐφημερίου.

Ε. Γ.

ΣΧΟΛΗ ΟΔΗΓΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Ληγούσης λίαν προσεχῶς τῆς ἐκδόσεως διπλωμάτων ἀναλα